

Հ Ո Մ Ե Ր Ո Ս

Ո Դ Ի Ս Ա Կ Ա Ն

Գ. ԵՐԳ

(Շար. տես Բազմավելլ էջ 116)

○ ○

Մի տար հոգիս իմ աւար
 Դժոխքի կրակին մըշտավառ.
 Երանաւէտ կոչումի՛
 Յայնդ ինձ ըրէ՛ լըտելի՛
 «Եկուր, սըբբոց հետ ընտիր՛
 Արթայուլթիւնըս մըտիր» .
 Արարածներուդ ողորմութեան յոյս,
 Ողորմէ՛ և իմ բազմամեղ հոգւոյս:

ԻԳ.

Ամենողորմ Տէր, անհուն
 Գութնըդ ցըցուր ամենուն՝
 Որոնք քեզի կը հաւտան,
 Թէ՛ համարիւն ինձ ըլլան,
 Թէ՛ ծանօթ, թէ՛ այլազգի,
 Կենդանի կամ լուսհոգի.
 Ձիտ առողին ալ, ո՞վ Տէր,
 Քաւէ՛ չար կամքն ու մեղքեր,
 Որ արժանի զըտնըւին
 Ողորմութեանըդ գանձին.
 Արարածներուդ ողորմութեան յոյս,
 Ողորմէ՛ և իմ բազմամեղ հոգւոյս:

ԻԴ.

Փառաւորեալ օրհնեալ Տէր,
 Մի խընդըրւածըս մերժեր,
 Բարեխօս ինձ համար քեզ՝
 Սուրբ Կոյսն է, մեծն Յովհաննէս,
 Կախավըկայն և իր հետ
 Գրիգոր մեր լոյս հայրապետ,
 Հին օրէնքին վեհ Սուրբեր,
 Նորին՝ վկաներն անվեհեր,
 Երկնի, երկրիս անհամար
 Սըբբամարդր հոգւոց պար.
 Եւ քեզ՝ անբաժան Սուրբ Երրորդութեան՝
 Երկըրպագութիւն և փառք յաւիտեան:

Հ. Ա. Վ. ՏԻՐՈՑԵԱՆ

Այսպէս ըսաւ Արամազդի ճաւակեթն
 Եւ անսացին անոնք անոր խօսքերուն:
 Եւ քարոզներն անոնց ձեռքին շուր լըցին,
 Եւ պարմանիք պըսակցցին բաժակներն
 Անպակով, եւ բաժնեցին ամենուն.
 Եւ լեզուները նետելով կրակին մէջ
 Ելան ու նուէրը թափեցին: Եւ ապա
 Երբ ուզածնուն չափ խըմեցին իրենք ալ,
 Փափագեցան Տիւրքաքոս Աթենաս
 Վերադառնալ իրենց քաշտին խորագոգ,
 Բայց Կեստոր դէ՛մ կեցաւ և այսպէս զուրցեց .

« Դիտս և միւս անմահական ստուռածներն
 Ինէ՛ հեռու ընեն որ դուք գիտ թողով՝
 Դառնաք ձեր նաւն երազաճեպ. ես կարծես
 Աքթատ ու մերկ մէկն ըլլայի, չըլլայի
 Անթիւ գորգեր ու ծածկոցներ տանու մէջ
 Հանգըստօրէն քընանալու, ըլլայ ինձ՝
 Ըլլայ անոնց համար որ տունս հիր կու գան:
 Բայց ես ունիմ չըքնաղ գորգեր, ծածկոցներ.
 Ոչ, սիրուն ճետն Ողիտէսի պէս մարդուն՝
 Պէտք չէ նաւուն տախտակներուն պառկի վրայ,
 Որչափ ատեն ապրիմ, եւ որչափ ատեն
 Իմ պալատիս մէջ զաւակներըս մընան
 Ընդունելու հիրն որ մեր տունը կու գայ »:

Եւ պատասխան տըւաւ ծաւի դիցուհին.
 «Շատ լաւ ըսիր ասի, սիրուն ծերունի,
 Եւ պէտք է քեզ հընապաղիք Տելեմաք,
 Վասըն զի շատ աւելի լաւ է այդպէս:
 Արդ ասիկա հետը արքունիքըդ թող գայ
 Ու պառկի հոն. ես մեր սեւ նաւը կ'երթամ
 Որ շընչեմ մեր ընկերներուն սիրտ՝ խրախոյս
 Եւ տամ անոնց ամէն մէկին պատուէրներ,
 Ձի անոնց պինդ տարեցն ըլլալ կը պանծամ:
 Բոլոր միւսերն որոնք եկան ետեւնէս
 Երիտասարդ են և մեզի բարեկամ,

Եւ մեծամեծեայ Տելեմաքին տարեկից:
 Արդ վառեցելով սեւ՝ զոգաւոր նաւին մէջ՝
 Բաւուն կանուխ կաւկուններուն պիտ՝ երթամ
 Որ քանելիք մ'ունիմ ես հին և մեծակա:

Դուն՝ զի ասի եկաւ թու տունը՝ ուղարկէ՝ կառքով եւ թու որդւովդ, եւ տոր նըժոյզներ երազաթառիչ և կորովով կաշմբուուն »:

Այսպէս ըսաւ եւ սըրացաւ Աթենաս Ատուածունհին ծաւի՝ արծուի նմանութեամբ. եւ ապշեցան Մաացին բոլոր տեսնողներն: Իսկ ծերունին հիացած այն տեսիլքէն՝ Զոր տեսաւ իր այլուրներովը՝ բըռնեց Տելեմաքի ձեռքն՝ այս խօսքերն ուղղելով.

« Սիրելի, չեմ կարծիր որ դուն անարի Ու մեղկ ըլլաս երբ ատուածները քեզի կ'առաջնորդեն անտիական հասակէդ: Ուրիմպոսի բնակիչներէն ուրիշ ո՞վ կըրնար ըլլաւ ան՝ բայց թէ դո՞ւստրը Զեւսի, կառկայածիքը գերափառ եւ հրգոր, Որ կը պատուէր Արգոնացոց մէջ թու հայրդ. Օն ուրեմն, ո՞վ բամբիչն, եղբի հեշտալուր, եւ ինձ ու իմ գաւակներուս եւ արգոյ կընո՞ղըս փառք մը պարգեւէ վեհաւետ. եւ ես քեզի պիտի զոհեմ միամետ, Լայնանակատ կըբմեղ երինջ մը. տըբմուդ, Որուն դեռ մարդ վիզը լուծ չէ անցուցած, եղջիրներուն վըրան սուկի ծեփելով »:

Այսպէս ըսաւ ազօթելով, եւ անոր Աղաշանքին լըսեց Պալլաս Աթենաս: Եւ Գերենեան Դեստոր ասպետը կ'երթար Դէպ իր պալատը գեղալէն. կ'երթային իր որդիներն ու փեսաներն հասէն: Երբ արթային չըբեղ պալատը հասան, Դըստան կարգաւ աթուռներու՝ զահի վրայ, եւ խառնարան մը պատրաստեց ծիրունին Անուշ գինւոյ, զոր տընկալուչ կինն հանեց Փըլըքընելով սափորին խուփն ամրապիտղ. եւ տասնըմէկ տարու էր, այն գինիով Լեցուց թափոյկն ալէճաղիկ ծերունին. եւ թափելով նըւէր շատ կ'աղաչէր

Ծաւի դուստրին ասպարակոր Դիոսի:

Երբոր նըւէրը թափեցին ու խըմեց իւրաքանչիւր ոք որչափ սիրտը կ'ուզէր, Ամէն ոք իր նընջասենեակը գընաց, Բայց պատկեցուց Դեստոր ասպետ Գերենեանն Ողիսէսի Տելեմաքոս պըճ որդի, Ճախարակեայ անկողինի մէջ՝ հընդուն կամարներուն տակ, և անոր թով ուզեց Քաշեբուս պետ թաջ Պիսիտարոն պառկի, իր տան մէջ ան լոկ դեռ ասպով ըլլալով: Իսկ ինք գընաց լայն պալատին նեղքին կողմն Ուր պատրաստեր էր իր մանկեն՝ անկողինն իր ամուսինը՝ թագուհին, ու քիչ քիչ քիչ իր անկողինն երինջ եղջիրներէն բըռնելով.

Եւ վարդամատն առաւտուն երբ կընցաւ, եւ Արեսոս ստանք բերաւ պալատէն

Դեստոր ասպետն իր անկողինն ցատկելով՝ Պալատէն դուրս ելաւ՝ նըստաւ շինջ՝ ողորկ եւ ծծանուն քարիբու վրայ, որ առջէն էին ամուր ու բարձրաբերձ դըռներուն. Որուն վըրայ ժամանակաւ կը նըստըր Ատուածներուն զոյց հանձնարեղ Դիէլոսն. Այլ օրհասէն ընկճընելով՝ ան վաղուց Դըժոսք իջեր էր. Գերենեանն հոն նըստաւ Դեստոր ասպետը՝ պահապանն Աթայանց՝ Մակաճը ձեռքն: Լաւաքուեցան իր չորս դէին իր որդիներն՝ Էլած իրենց յարկներէն՝ Ինք եթեփրոն, ըլլարատիոս, Պերսէոս եւ Արեսոս եւ Թրասիմեդ դիւցային. Յետոյ եկաւ եւ վեցերորդ իր որդին Քաջ Պիսիտարոսն, եւ հոն իրենց բերին թով Դըստեցուցին դիւցակերպիկ Տելեմաքս: Եւ խօսք առաւ Դեստոր ասպետ Գերենեանն.

« Իմ սիրելի զաւակներ, օն, փութացէք կատարեցեք իղճըս, որ նախ առաջին Մեղ հեշտալուր գործեմ Պալլաս Աթենասն, Որ յայտնապէս եկաւ ու ինձ երեցաւ Պոսիդոնի չըբեղ զոհին ժամանակ: Օն, ձեռն մէկը թող երթայ դէպ ի դաշտ, եւ իմացնէ անդէրդին՝ որ փութով Առէճ երինջ մ' ու գայ, ուրիշ մ'ալ երթայ Դէպ ի սե նաւն Ողիսեան վեհ զաւակին Ու բերէ հոս իր ընկերները բոլոր. Երկու հոգի միայն նաւին թողով մէջ. Ուրիշ մըն ալ երթայ կանչէ Լայերկէս Ոսկերինջ հոս, որ երինջին եղջիրներն Ոսկով պատէ բոլոր. Իսկ միւս զաւակներս Դուք հոս կեցէք, և տընկալուչ կիներուն՝ Որ կան չըբեղ այս պալատին մէջ՝ ընէք Որ հացկերթոյթը պատրաստեն ու բերեն Աթուռն, փայտ. բերեն նոյնպէս վըճիտ շուր »:

Այսպէս ըսաւ, եւ ժըրացաւ ամէն ոք.

Երինջն եկաւ դաշտէն, եկան հարթարդակ երագ նաւէն Տելեմաքի ընկերներն, Եկաւ եւ ինքը Լայերկէս՝ ձեռքին մէջ Ունենալով գործիքներն իր արուեստին, Մալը եւ մուրճն ու կուռ սցցանն, որոնցմով Ան կը բանէր սուկին. եկաւ եւ Պալլաս փափաքելով զոհին ներկայ գըտնըւել: Եւ ծիպկերթ Դեստորը ծիր տուաւ սուկին, Զոր առնելով ու բանելով Լայերկէս Անով պատեց շուրջ երինջին եղջիրներն, Որ ի տես այն գալղից ցընծայ դիցուհին: Եւ Արատիոս եւ դիւցային եթեփրոն Երինջ եղջիրներէն բըռնելով.

10
ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ ԲՆԵՃՈՒՄԵՆ
ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ ԲՆԵՃՈՒՄԵՆ
digitised by A.R.A.R. ©

Դրակենդկար կոնք մը եւ ջուր, եւ ունէր Սահկառ մը միւս ձեռքին մէջ լի սուրբ մուրկով, եւ Թառսիմեզ քաջամարտիկն հոն մօտն էր Հատու տապարը ձեռքը, կազմ ու պատրաստ Տալու հարուածը երինջին. Պերսէնս Ռւնէր բաժակ մ'արիւնը մէջն առնելու: Եւ ծեր Նեստորը ձիակիրի՞ ցանկելով Ջուրն ու սուրբ մուրկն՝ երախարիքն ընծայեց Ջոհին գրլխուն մազերէն կրակ նեանելով, եւ Պալլասին շատ աղերսներ կը հեղուր:

Այրթթօն վերջ երբ ցանեցին մուրկը սուրբ, Նեստորի ճեռը քաջարի Թառսիմեզն երինջին մօտ գալով հարուածը տըւաւ եւ խզբարտեց վիզին նեարդերը տապարն, եւ երինջին ոյժն ու կորովը շլատեց, կ'աղօթէին բարձր ձայնով Նեստորի Դուստրերն, հարսերն եւ կողակիցն իր արգոյ Եւրիզիկէ՝ կլիմենոսի մէծ աղջիկն: Յետոյ երինջը գետնէն վեր վերցնելով Բըռնեցին գայն, իսկ Պիսիտրատ կորովին իսկոյն մորթեց: Երբ դադրեցաւ սեւ արիւնն Ու շունչը գնաց թողլըքիով ոսկորներն, Անմիշտապէս կըտոր կըտոր ըրին գայն, եւ ազդըրներն ըստ օրինի յօշելով ձարպի կըրկին խաւերով շուրջ պատեցին. Անոնց չորս դին դընելով հում կըտորներ, Ջորջ կ'այրէր ծերու փայտի շերտերով եւ կը հեղուր անոնց վըրայ ուն գինի. Եւ իր քո՞նն հոն պատանիներ քաջառոյց Չեռքերնուռն մէջ հիւզգարձէններ ունէին: Երբոր ազդերն ըսպատեցան այրեցան եւ փորոտին ճաշակեցին, ինչ որ մնաց կըտոր կըտոր շարգած զարկին շամփուրի եւ խընամքով խորովեցին՝ բըռնելով իրենց ձեռքին մէջ այն սըրած շամփուրներն:

Իսկ գեղեցիկ Պոլիկասուն՝ Նեստորի կըրտսերագոյն դուստրը լրաց Տելեմաքն, եւ գայն պարարտ՝ անուշ իւղով օծելով՝ Հազցոց անոր նուրբ վրտաւակ մ'ու լօղիկ. Եւ ան նըման անմահներուն իր մարմնով՝ Բադիթքէն դուրս ելաւ ու գնաց Նեստորի ժողովըրդոց հովիւին քովը նըստաւ:

Երբ երիցաւ միտն ու կրակէն քաշեցին՝ կերակուրի նըստան, եւ ժիր սպասակներ կը լեցնէին գինուով ոսկի բաժակներն: Երբ անցուցին կերուխումի փափաքներն, Նեստոր ասպետը Գերենեան խօսք առաւ.

« Իմ սիրելի զաւակներս, օ՛ն, բերէք շուտ Գանգուրագեղ երիվարներն ու զանոնք Տելեմաքի համար կառքին լրծեցէք,

Որպէս զի ան իր ճամբուն ծայրը հասնի »:

Ըսաւ, անոնք հնազանդեցան մըտադիր, եւ շուտ կառքին լրծեցին ժիր նըժոյգներն: Եւ տընկալուչ կինը դրաւ հաց ու գինի եւ այնպիսի կերակուրներ, զոր հ'ուտեն Ու կը սնանին Արամազեզն արքաներն: Հեծաւ չըքնաղ կառքին վըրայ Տելեմաք, եւ նըստաւ քովը Պիսիտրատ Նեստորեան Մարտիկներու պետն եւ առաւ սանձը ձեռք Ու մըտրակեց. ձիերը թուան դէպ ի դաշտ Յորդոր փուլթով՝ իրենց ետեւը թողլով Բարձր քաղաքը Պիոսի, եւ իր լուծն իւրաքանչիւր ձի բուր օրը ցընեցեց:

Մըտաւ արեւն, ամէն ուղի մըթնեցաւ Երբոր փրէ հասան անոնք, բնակարանն Ալփէոսեան Որսիւրքի զաւակին Կիոկէլէսի, եւ անցուցին գիշերն հոն. եւ Կիոկէլէս ընձեռեց ձօն հիւրոյթի:

Եւ առաւօտն երբ երեցաւ վարդամասն՝ Անոնք ձիերը լրծեցին ու հեծան Պանուճագեղ կառքին վըրայ, եւ ելան կամարակապ հընչուն գաւթին բակէն դուրս: Տըւաւ մըտրակը ձիերուն Պիսիտրատ, եւ անոնք թուան ինքնայորդոր ու թեթեւ: Եւ կըտրեիով հուռձքիով լի շէկ դաշտերն Հասան իրենց ճամբուն վախճանն. այնքան շուտ էին տարեր գիրենք սրաթիռն նըժոյգներն: Արփին մըտաւ, ամէն ուղի մըթնեցաւ:

Թրգմ. Հ. Ա. ՂԱԶԻՍԵԱՆ

Շարունակելի

Հ Ա Կ Ա Պ Ա Տ Կ Ե Ր

— 0 —

ԳԵՂԵՑՆՈՒԹԻՒՆԸ. — « Ուր որ զըտնուիմ ես՝ ամէնքը վրաս կը հիանան ու զիս կը պատուեն »:

ԶՕՐՈՒԹԻՒՆԸ. — « Իսկ ես կ'իշխեմ բարձր գահի մը վրայ, ու թէ որ ուզեմ՝ կը դատապարտեմ »:

ԱՐԻԱՐՈՒԹԻՒՆԸ. — « Գերագոյն օրէնք եմ աշխարհիս վրայ, և իմ առջև ո՛չ մէկ բան կը ծածկուի »:

ՍԷՐԸ. — « Իսկ ես բարերար և անմահ լոյսով կ'ողողեմ երկիրս ու Նըկինքը »: